

Arrest

nr. 29 070 van 25 juni 2009
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Roemeense nationaliteit te zijn, op 8 mei 2009 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van het ministerieel besluit tot terugwijzing van 31 maart 2009. Deze beslissing wordt aan verzoeker ter kennis gebracht op 9 april 2009.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 mei 2009, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 juni 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. CROSIERS, die loco advocaat F. THIEBAUT verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker verklaart van Roemeense nationaliteit te zijn.

Op 18 september 2008 wordt verzoeker door de correctionele rechtbank veroordeeld tot een gevangenisstraf van 5 jaar voor het veroorzaken van een dodelijk verkeersongeval onder invloed van verdovende middelen.

Op 31 maart 2009 neemt de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid een beslissing, met name een ministerieel besluit tot terugwijzing. Deze beslissing wordt op 9 april 2009 aan verzoeker ter kennis gebracht.

Dit is de bestreden beslissing, die als volgt wordt gemotiveerd:

“(...)

Overwegende dat hij niet werd toegelaten tot een verblijf van meer dan 3 maanden in het Rijk;

Overwegende dat hij zich op 8 maart 2009 schuldig heeft gemaakt aan bij een verkeersongeval dat aan zijn persoonlijk toedoen te wijten was, zonder het oogmerk om de persoon van een ander aan te randen, onopzettelijk de dood van 4 personen te hebben veroorzaakt: aan zonder het oogmerk om de persoon van een ander aan te randen onopzettelijke slagen en verwondingen te hebben toegebracht: aan een voertuig te hebben bestuurd terwijl de bloedanalyse de aanwezigheid van stoffen aantoonde die de rijvaardigheid hebben beïnvloed; aan een voertuig te hebben bestuurd terwijl hij in staat van dronkenschap verkeerde of in een soortgelijke staat ten gevolge van het gebruik van drugs of van geneesmiddelen: aan zijn snelheid niet te hebben geregeld zoals vereist was wegens de aanwezigheid van andere weggebruikers: aan als weggebruiker of bestuurder die op de openbare weg een kruispunt opreed, niet dubbel voorzichtig te zijn geweest: aan als weggebruiker of bestuurder op de openbare weg nagelaten te hebben voorrang te verlenen, feiten waarvoor hij op 18 september 2008 werd veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 5 jaar.

Overwegende dat hij zich op 8 maart 2008 schuldig heeft gemaakt aan verdovende middelen te hebben in bezit gehad, verkocht of te koop gesteld, afgeleverd of aangeschaft of voor een ander het gebruik ervan gemakkelijker te hebben gemaakt door het verschaffen van een lokaal of door enig ander middel, of tot dit gebruik te hebben aangezet, namelijk aanschaf en bezit van XTC met oog op eigen gebruik of als met oog op aflevering en aflevering van XTC aan meerderjarig, feit waarvoor hij op 24 september 2008 werd veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 6 maanden.

Overwegende dat uit de voorgaande feiten blijkt dat hij, door zijn persoonlijk gedrag, de openbare orde heeft geschaad;

Overwegende dat hij dienvolgens zijn persoonlijk gedrag een ernstige aanslag heeft gepleegd op de openbare orde en dat zijn aanwezigheid in het land een ernstig, reële en actuele bedreiging vormt die een fundamenteel belang van de Belgische maatschappij aantast;
(...)”

2. Over de rechtspleging

De procedures voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zijn vooralsnog kosteloos, zodat geen gevolg kan verleend worden aan de vraag van verwerende partij, noch aan de vraag van de verzoeker om de kosten van het geding ten laste te leggen van de tegenpartij, evenmin kan gevolg worden verleend aan het verzoek tot kosteloze rechtspleging van de verzoekende partij.

3. Onderzoek van het beroep

Uit de bewoordingen van het middel zoals uiteengezet door verzoeker in zijn inleidend verzoekschrift meent de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen te kunnen afleiden dat verzoeker de schending van de motiveringsplicht aanvoert.

Verzoeker betoogt dat het ministerieel besluit louter en alleen gebaseerd is op zijn veroordeling. Hij verwijst naar de bestreden beslissing waarin wordt overwogen dat verzoeker door het plegen van de voornoemde feiten de openbare orde heeft geschaad en dat hij met zijn gedrag een ernstige aanslag heeft gepleegd op de openbare orde en dat zijn aanwezigheid in dit land een ernstige, reële en actuele bedreiging vormt die een fundamenteel belang van de Belgische maatschappij aantast. Verzoeker argumenteert dat evenwel dient te worden gewezen op zijn gewijzigde persoonlijk situatie. Reeds op het ogenblik van de feiten zou verzoeker een relatie gehad hebben met de Dhr. C.W. (...). Op 9 januari 2000 zou er aangifte zijn gedaan van hun voorgenomen huwelijk bij de burgerlijke stand van de stad Leuven, waarop het parket van de procureur des Konings een onderzoek zou hebben geopend naar de motieven van dit huwelijk. Het huwelijk was volgens verzoeker gepland op 28 januari 2009 en op 8 april 2009 trouwde verzoeker, na uitgebreid onderzoek, met de voormelde persoon, waarbij verzoeker opmerkt dat één van de nabestaanden van de slachtoffers van het dodelijke ongeval één van de getuigen was op het huwelijk. Verzoeker argumenteert aldus dat hij net zoals voor zijn hechtenis, alsook na de in vrijheidsstelling een gezin wenst te vormen met zijn echtgenoot. Het recht om een gezin te

vormen met zijn echtgenoot is volgens verzoeker een mensenrecht dat dient te worden gerespecteerd. Een eventuele uitwijzing van verzoeker verhindert dat verzoeker en zijn echtgenoot hun huwelijksplichten zullen nakomen. Daar het ministerieel besluit voorziet in de uitwijzing van verzoeker bij zijn invrijheidstelling schendt deze beslissing dan ook een fundamenteel recht van verzoeker en diens echtgenoot. Verzoeker meent dat hij ook na zijn invrijheidstelling recht heeft op verblijf in het kader van gezinshereniging daar de voorwaarden in casu zijn voldaan. Hij vervolgt zijn betoog en voert aan dat de openbare veiligheid volledig kan worden opgevangen door de voorwaarden die door de strafuitvoeringsrechtbank kan worden opgelegd. Verzoeker licht toe dat hij in het kader van zijn strafuitvoering er heeft voor gekozen om zijn straf in België te kunnen uitzitten onder meer wegens zijn voormeld huwelijk. Daar de motivering van de bestreden beslissing geen melding maakt van dit huwelijk schendt de bestreden beslissing volgens verzoeker de motiveringsverplichting. Verzoeker concludeert dat het ministerieel besluit dient vernietigd te worden.

Uit verzoekers betoog blijkt dat verzoeker niet betwist dat hij een strafrechterlijke veroordeling heeft opgelopen doch dat hij meent dat er rekening diende te worden gehouden met zijn gewijzigde gezinssituatie en dat door helemaal geen melding te maken van zijn gezinssituatie de motiveringsplicht is geschonden.

Vooreerst wijst de Raad erop dat het bestreden ministerieel besluit werd genomen in uitvoering van de artikelen 20 en 43, 2° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Artikel 20 van de Vreemdelingenwet bepaalt wat volgt:

“ Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag en in artikel 21 kan de minister de vreemdeling, die niet in het Rijk gevestigd is, terugwijzen wanneer hij de openbare orde of de veiligheid van het land heeft geschaad of de aan zijn verblijf gestelde voorwaarden zoals die door de wet zijn vastgesteld niet heeft nageleefd. In de gevallen waarbij krachtens een internationaal verdrag een dergelijke maatregel slechts mag genomen worden nadat de vreemdeling gehoord werd, mag de terugwijzing slechts bevolen worden na advies van de Commissie van Advies voor Vreemdelingen. De Koning bepaalt de overige gevallen waarin de terugwijzing slechts bevolen mag worden na advies van de Commissie van Advies voor Vreemdelingen bij een in de Ministerraad overlegd besluit.

Onverminderd artikel 21, §§1 en 2, kan de in het Rijk gevestigde vreemdeling, of de vreemdeling die de status van langdurig ingezetene geniet wanneer hij de openbare orde of de veiligheid van het land ernstig heeft geschaad, door de Koning uitgezet worden na advies van de Commissie van advies voor vreemdelingen. Indien de maatregel gegrond is op de politieke activiteit van deze vreemdeling, moet over het uitzettingsbesluit in Ministerraad beraadslaagd worden.

De terugwijzings- en de uitzettingsbesluiten moeten uitsluitend gegrond zijn op het persoonlijk gedrag van de vreemdeling. Hem mag geen verwijt gemaakt worden van het gebruik dat hij overeenkomstig de wet gemaakt heeft van de vrijheid van meningsuiting of van deze van vreedzame vergadering of van vereniging”

Vervolgens verwijst naar de Raad naar de motivering van de bestreden beslissing waarin wordt gesteld: verzoeker niet gemachtigd werd tot een verblijf in het Rijk.

- verzoeker zich op 8 maart 2009 schuldig heeft gemaakt aan een verkeersongeval dat aan zijn persoonlijk toedoen te wijten was, zonder het oogmerk om de persoon van een ander aan te randen, onopzettelijk de dood van 4 personen te hebben veroorzaakt: aan zonder het oogmerk om de persoon van een ander aan te randen onopzettelijke slagen en verwondingen te hebben toegebracht: aan een voertuig te hebben bestuurd terwijl de bloedanalyse de aanwezigheid van stoffen aantoonde die de rijvaardigheid hebben beïnvloed; aan een voertuig te hebben bestuurd terwijl hij in staat van dronkenschap verkeerde of in een soortgelijke staat ten gevolge van het gebruik van drugs of van geneesmiddelen: aan zijn snelheid niet te hebben geregeld zoals vereist was wegens de aanwezigheid van andere weggebruikers: aan als weggebruiker of bestuurder die op de openbare weg een kruispunt opreed, niet dubbel voorzichtig te zijn geweest: aan als weggebruiker of bestuurder op de openbare weg

nagelaten te hebben voorrang te verlenen, feiten waarvoor hij op 18 september 2008 werd veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 5 jaar.

- zich op 8 maart 2008 schuldig heeft gemaakt aan verdovende middelen te hebben in bezit gehad, verkocht of te koop gesteld, afgeleverd of aangeschaft of voor een ander het gebruik ervan gemakkelijker te hebben gemaakt door het verschaffen van een lokaal of door enig ander middel, of tot dit gebruik te hebben aangezet, namelijk aanschaf en bezit van XTC met oog op eigen gebruik of als met oog op aflevering en aflevering van XTC aan meerderjarig, feit waarvoor hij op 24 september 2008 werd veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 6 maanden.

- dat uit de voorgaande feiten blijkt dat verzoeker, door zijn persoonlijk gedrag, de openbare orde heeft geschaad;

- dat verzoeker dienvolgens zijn persoonlijk gedrag een ernstige aanslag heeft gepleegd op de openbare orde en dat zijn aanwezigheid in het land een ernstig, reële en actuele bedreiging vormt die een fundamenteel belang van de Belgische maatschappij aantast;

Verzoeker betwist deze vaststellingen niet. Aldus kon de minister terecht toepassing maken van artikel 20 van de Vreemdelingenwet.

Waar verzoeker in zijn uiteenzetting aanvoert dat er ook moet gewezen worden op zijn gewijzigde persoonlijk situatie, met name zijn huwelijk dat werd toegestaan met Dhr. C.W. (...) en waar hij aanvoert dat hij het recht heeft om een gezin te vormen met zijn echtgenoot en dat de bestreden beslissing dit "mensenrecht" schendt, stelt de Raad vast dat verzoeker allicht doelt op de schending van het artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna het EVRM).

Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

"1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé-leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Het begrip 'gezinsleven' in het voormeld artikel 8, 1ste lid van het EVRM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationaal recht dient te worden geïnterpreteerd. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker is getrouwd met Dhr. C.W. (...) zodat het gezinsleven van verzoeker, met name zijn huwelijk onder het toepassingsgebied valt van het artikel 8 van het EVRM.

Bijgevolg dient artikel 8, 2de lid van het EVRM in ogenschouw te worden genomen. Wat de eerste voorwaarde van artikel 8, 2de lid van het EVRM betreft, dient te worden opgemerkt dat de 'inmenging van het openbaar gezag' inderdaad bij de wet is voorzien, met name in de Vreemdelingenwet. Wat de tweede voorwaarde betreft, dient dan weer vastgesteld te worden dat deze inmenging in casu minstens één van de in artikel 8, 2de lid van het EVRM opgesomde doelen nastreeft: de handhaving van de verblijfsreglementering door de overheid is immers een middel ter vrijwaring van 's lands openbare orde. Inzake de derde voorwaarde geldt eveneens als uitgangspunt dat het volgens een vaststaand principe van internationaal recht aan de verdragsluitende Staten toekomt de openbare orde te verzekeren door, meer in het bijzonder, de toegang en het verblijf van niet-onderdanen te regelen. Hierbij dient echter te worden nagegaan of bij het uitvaardigen van de bestreden beslissing een juist evenwicht werd geëerbiedigd tussen de belangen van verzoeker in het kader van de eerbied voor zijn gezinsleven enerzijds en de belangen van de Belgische staat in het kader van de bescherming van de openbare orde anderzijds.

De Raad stelt vooreerst vast dat verzoeker zich beperkt tot het stellen dat de bestreden beslissing geen rekening houdt met zijn gezinsleven en dat een uitwijzing naar zijn land van herkomst een inbreuk betekent op zijn fundamenteel recht op gezinsleven, maar dat hij verzuimt toe te lichten hoe de bestreden beslissing zijn gezinsleven in concreto schendt.

Tevens stelt de Raad vast dat uit het tweede lid van artikel 8 van het EVRM blijkt dat het recht op eerbiediging van het gezinsleven niet absoluut is en dat artikel 8 van het EVRM een rechtmatige toepassing van de bepalingen van de Vreemdelingenwet dan ook niet in de weg staat (RvS 9 oktober 2001, nr. 99.581). Artikel 20 van de Vreemdelingenwet voorziet de mogelijkheid om een vreemdeling, die niet in het Rijk gevestigd is, terug te wijzen wanneer hij de openbare orde of de veiligheid van het land heeft geschaad of de aan zijn verblijf gestelde voorwaarden zoals die door de wet zijn vastgesteld, niet heeft nageleefd. De bestreden maatregel is duidelijk gericht op het beschermen van de openbare orde, één van de doelstellingen die voorzien is in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. Dit blijkt tevens uitdrukkelijk uit de bestreden beslissing. Gelet op de feiten waarvoor verzoeker veroordeeld is en de ernstige aanslag op de openbare orde die hieruit voortvloeit, is het bovendien niet onredelijk om te stellen dat de terugwijzingsmaatregel, die in casu een rechtmatige toepassing van artikel 20 van de Vreemdelingenwet uitmaakt, noodzakelijk is ter bescherming van de openbare orde.

Tevens benadrukt de Raad dat ongeacht de vaststelling dat het huwelijk tussen verzoeker en Dhr. C.M.(...) is toegelaten dit evenwel niet betekent dat verzoeker automatisch verblijfsrecht verkrijgt enkel en alleen op basis van zijn huwelijk dat is toegestaan na een grondig onderzoek van het parket van de procureur des Konings. Verzoeker kan aldus niet gevolgd worden waar hij aanvoert dat hij recht heeft om ook na zijn invrijheidstelling verder in België te verblijven, in het kader van het recht op gezinshereniging. Immers, de verdragsrechtelijke en wettelijke regels inzake het huwelijk en het gezinsleven kunnen niet worden aangewend om aan de dwingende regels van binnenkomst, verblijf, en vestiging in het Rijk te ontsnappen (RvS 1 juni 2006, nr. 159.485; RvS 20 december 2006, nr. 166.189). Het feit dat verzoeker in het huwelijk is getreden met een Belgische onderdaan doet bovendien geen afbreuk aan de vaststelling dat verzoeker de openbare orde heeft geschaad.

Bovendien moet er opdat een vreemdeling zich op artikel 8 van het EVRM zou kunnen beroepen, immers niet alleen sprake zijn van een voldoende hechte relatie tussen de vreemdeling en diens gezin, het moet ook nagenoeg onmogelijk zijn voor de vreemdeling om in zijn land van oorsprong een familieleven te leiden (J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds.), Handboek EVRM deel 2 Artikelsgewijze Commentaar, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, p.754). Het staat betrokkene vrij zich te laten vergezellen van zijn levenspartner. Te dezen toont de verzoeker dergelijke onmogelijkheid niet aan. Aldus maakt de verzoeker niet aannemelijk dat de inmenging in zijn gezinsleven disproportioneel is. Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

De gehele uiteenzetting van verzoeker waarbij hij beroep doet op zijn huwelijk met Dhr. C.W. (...) kan op geen enkele wijze leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Waar verzoeker aanvoert dat de bestreden beslissing de motiveringsverplichting schendt, daar er geen melding wordt gemaakt van het feit dat verzoeker ondertussen is gehuwd, stelt de Raad vast dat verzoeker in essentie de schending van de formele motiveringsplicht aanvoert. Noch de formele motiveringsplicht noch het door de verzoeker aangevoerde artikel 8 van het EVRM omvatten evenwel een dergelijke formele motiveringsplicht, zodat dit onderdeel faalt in rechte.

De Raad concludeert dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de minister van Migratie- en asielbeleid beschikt krachtens artikel 20 van de Vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing is gebaseerd op alle relevante en juiste feiten en vermeldt de juridische overwegingen die eraan ten grondslag liggen. De motivering blijkt de beslissing te kunnen dragen en is bijgevolg afdoende en deugdelijk. Een schending van de motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

Het enig middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftwintig juni tweeduizend en negen door:

mevr. J. CAMU, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU